

[A. M. Hansen.]

mange Aar før 1930, og der er derfor ingen Grund til at beklage Forbrugerne.“ Jeg synes, det er en lidt mere nøgtern Tale, end hvad vi nu hørte fra det ærede Medlem. Naar man ikke har Ansvaret for at bringe en saadan Ordning i Gang og holde en fortsat Sukkerroedrift ved lige, kan der maaske tjenes lidt ved en saadan Agitation, naar man ser bort fra den Nødssituation, vi er inde i.

Det ærede Medlem Hr. Clausager nøjedes dog ikke med at kritisere, men mødte med en ganske vist meget løst formet Skitse af et nyt Forslag. Men alene det, at Venstre møder med et nyt Forslag og virkelig melder sig til positiv Deltagelse, til Medvirken til en Sukkerordning, kan jeg fra min Side kun hilse med Glæde. Naar man erindrer, hvilken heftig Modstand Venstre i 1930 rejste mod at række en hjælpende Haand for at holde Sukkerproduktionen i Gang paa et Tidspunkt, da Verdensmarkedets Pris oven i Købet laa lavere, end den ligger nu — ser vi paa Tabellen, vil vi se, at i 1930—31 var Verdensmarkedets Gennemsnitspris 28,02 Øre, og i Dag er den 29 Øre, den Gang var der altsaa for saa vidt driftsmæssigt set endnu større Grund til det —, kan man kun hilse med Glæde, at Venstre nu har lært saa meget af den alvorlige Situation, vi er inde i, at her gælder det ikke om negativ Nejsigen, her maa man gaa ind for en positiv Politik paa dette Omraade.

Det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Clausager skitserede, kan jeg selvfølgelig ikke udtale mig om. Jeg forstod, at der er Tale om, at Toldforhøjelsen skal være stærk i daarlige Tider og skal aftage under Højkonjunkturer. Nu er det, forekommer det mig, uhyre vanskeligt at skabe en varig Sukkerordning i en Krisetid, en Tid, hvor man i høj Grad er hindret i at se ind selv i den nærmeste Fremtid. Venstres Forslags øjeblikkelige Virkning vilde jo være en mægtig Forhøjelse af Toldbeskyttelsen eller, hvad der er det samme, en Henvisning til Statskassen, en Vej, som Venstre jo har vist adskillige Gange i den Rigsdagssamling, vi er inde i.

Der er dog ogsaa her et glædeligt Tidernes Tegn, det er en Forandring fra det, vi ellers er vant til fra Venstres Side, idet der dog her er en Anvisning paa Dækning. Men det kunde jo godt være, at Tiderne bliver saadanne, at Staten kommer til at søge efter alle mulige Skatteomraader, ogsaa det, som det ærede Medlem her har nævnt. Jeg tror derfor, det er lidt for flot at henvise

til Statskassen ved denne Lejlighed, selv om man ogsaa anviser Dækning til en vis Grad. — Men der kan jo blive Lejlighed til at se paa Venstres Forslag i det kommende Udvalg, og som allerede sagt maa man hilse med Glæde, at ogsaa Venstre melder sig ved Arbejdsbordet.

Det var jo en høj Sukkerpris, det ærede Medlem gik ud fra og vilde byde: 38 Ø. Den Pris ligger betydelig højere end den, man er inde paa i Lovforslaget. Men det skulde vel nok til for at give Forslaget Værdi; naar man kommer til Realiteterne, hvad der vil vise sig i Udvalget, er det jo muligt, at det netop kun er disse 38 Ø. med Grundprisen 1 Kr. 90 Ø., der er Forslagets egentlige Værdi. Men herom skal jeg vel vogte mig for at dømme, før jeg har gjort mig nærmere bekendt med Forslaget og set, hvor mange der staar bagved det. Jeg mener altsaa, at i en Nødssituation som den, vi befinder os i, er det, med saa lav en Sukkerpris, som vi har, forsvarligt at lægge denne Byrde paa Forbrugerne.

Naar jeg hævder, at dette er forsvarligt, mener jeg at maatte gøre det ud fra dette, at det har overordentlig stor Betydning, om vi i disse Tider kan opretholde vor Sukkerproduktion. Det har Betydning for Landet i dets Helhed, at vi selv kan forsyne os med det vigtige Næringsmiddel, som Sukker er blevet for Befolkningen. Sukkerforbruget ligger, som allerede nævnt af Ordføreren for Socialdemokratiet, omkring ved 50 kg pr. Individ, og det ses da let, hvilken Betydning det har for os rent valutamæssigt at være Selvforsynere paa dette Omraade.

Ikke mindre Betydning maa man tillægge det for Befolkningen i de Egne, hvor Sukkerproduktionen har Hjemsted, at man kan skabe Beskæftigelse for den paa disse Egne tæt boende Arbejderbefolkning. Det er jo en Kendsgerning, at i Sukkerroegnene bor der flere Arbejdere pr. Kvadratkilometer end i andre Egne af vort Land. Det har altsaa vist sig, at denne Produktion har draget en ekstraordinær talrig Arbejderflok til sig, saavel til Arbejdet i Fabrikkerne som til Arbejdet i Roemarkerne; og det vilde være ganske ruinerende for disse Egne, om den allerede herskende Arbejdsløshed skulde blive yderligere forøget ved Sukkerfabrikationens Ophør.

Naar der, saaledes som anført i Bemærkningerne til Lovforslaget, er en saa høj Beskæftigelsesgrad paa dette Omraade, at der beskæftiges en 15 000 Arbejdere i Sukkerroemarkerne i Sæsonen, 5 000 Kam-